

DE STER VAN NEDERLAND

1 JULI 1932

No. 13

37e JAARGANG

Beproeft alle dingen; behoudt het goede.

1 Thess. 5:21.

GELOOFSTERKENDE ZENDELINGSONDERVINDINGEN.

Bisschop Nicholas G. Smith,

van de zeventiende gemeente, Salt Lake Staak.

Ik weet dat het Evangelie van Jezus Christus waar is. Ik weet dat wij becritiseerd worden wegens het maken van zulke verklaringen. Ik besef dat er miljoenen zijn, kinderen van onzen Vader, die gevoelen dat wij aanmatigend zijn wanneer wij zulke beweringen maken, maar mijn levenservaring heeft mij geleerd, buiten allen twijfel, dat de mannen, die als onze leiders staan, geïnspireerd worden door onzen Hemelschen Vader.

Ik herinner mij de dagen toen ik een scepticus of twijfelaar was. Als jongen helde ik daarnaar over. Wij woonden in Colorado. Toen keerden wij naar Salt Lake City terug en ging ik hier de openbare school bezoeken. Ik kreeg vrienden onder de niet-Mormonen van de scholen, metterdaad had ik, toen ik de Mulo bezocht, een uitstekende vriendenkring, bestaande uit niet-leden van onze Kerk. Ik raakte aan hen gehecht en ging met hen naar hunne Kerk. Geregeld bezocht ik de St. Paulus' Episcopale Kerk, kerkte daar met genoegen. Op een keer riep mijn vader mij tot zich en zeide: „Zoon, waar ga je elken Zondag heen?”

En ik zeide: „Ik bezoek de St. Paulus, de Episcopaaalsche Kerk, vader.”

„En leer je daar wat goeds?”

Ik zeide: „Ik heb er geen kwaad geleerd.”

„Zoo, dat is goed; het doet mij genoeg dat te hooren. Het doet mij genoeg dat je weetgierig aangelegd bent en ik hoop, als je ooit iets hoort dat een indruk op je maakt, je het na zult slaan in de Schriften om te zien of het schriftuurlijk is of niet, en als het schriftuurlijk is, neem het dan aan; maar als het niet schriftuurlijk is, neem het dan niet aan.”

Dat was billijk genoeg. Vader gaf mij geen uitbrander omdat ik naar een andere kerk ging; hij wilde dat ik al het goede opdoen zou, dat zij hadden en ik bewonder hem wegens die houding.

Toen ik, in mijn latere schooljaren, een oproep ontving om naar het zendingsveld te gaan om het Evangelie van Jezus Christus te prediken, had ik geen getuigenis van het Evangelie. Ik gevoelde dat het waar was. Ik wist dat mijn ouders mij niet zouden voorliegen; ik wist dat zij mij geleerd hadden altijd tot mijn Hemelschen Vader te bidden; dat wij iederen avond en iederen morgen in den familiekring ons tot Zijn troon richtten om Zijn beschermende zorg; maar daar was dat onomschrijfbaar in mijn aard dat mij deed twifelen. En toen deze oproep kwam om naar Holland op zending te gaan, stond mij dat nogal aan, omdat dat mij in de gelegenheid zou stellen te reizen en de wereld te bezien. Ik sprak tot mijn kameraden. Ik zeide: „Den oceaan over, naar Holland, daar een paar jaar vertoeven, dan Europa doorreizen en de wereld bezien — het is wonderbaar!”

Sommigen van hen zeiden: „Sakkerloot, ik wou dat ik 'Mormoon' was! Zoo'n reisje zou ik ook wel willen maken.” En zij benijdden mij mijn zending.

Toen ik de school doorloopen had en de tijd was aangebroken om van huis te gaan, verlieten een andere jongeman en ik Salt Lake City en onze ouders gingen tot aan Ogden met ons mee. De gedachte van te moeten scheiden brak ons het hart, en toen de trein het station te Ogden uitstoomde en zoover kwam dat wij niemand meer konden zien, gingen wij naar onze plaatsen terug, allebei met gebogen hoofd, troosteloos. Een heer kwam naar ons toe, keek ons aan en sprak: „Jongelui, waar is de reis naar toe?”

„Op zending”, zeiden wij.

Raad van een niet-'Mormoon'.

„Dat dacht ik wel. Laat mij je wat zeggen. Ik ben geen lid van uw Kerk. Ik ben een zakenman te Ogden en ik neem uitsluitend teruggekeerde zendelingen in mijn dienst. Als ik ooit een van die teruggekeerde zendelingen een cigaret zie rooken, ontsla ik hem onmiddellijk, want een „Mormoon” die op zending geweest is en cigareten gaat rooken en zijn God ontrouw is, zou ook mij ontrouw wezen en ik zou hem niet als werknemer kunnen gebruiken. Gedenkt dat wanneer je naar huis terugkeert”.

O, dat alle Laterdaagsche jongelui wisten hoe de niet-„Mormonen” over ons gevoelen — dat zij geen „Mormoon” kunnen vertrouwen, die rookt. Ik hoop dat eenmaal alle „Mormoonsche” jongelui hun ware houding levendig zullen beseffen.

Wij reisden naar de kust en gingen te Boston sloop naar Liverpool. Toen wij te Boston aankwamen, onttrokken mijn makker en ik ons eenigszins van de anderen, die wij daar ontmoetten: een gezelschap van ongeveer vijftien, die ook zendingswerk gingen verrichten. Toen wij zoowat een dag in zee waren, tegen den middag, kwamen zij naar ons toe en vroegen ons mee naar beneden te gaan om te bidden. Wij zeiden: „Waarom val je ons lastig om te gaan bidden? Als je wilt bidden, ga je gang.”

„Maar wij wilden gaarne dat je meegingt.”

„Neen, wij geven er niet om. Jullie kunt gaan bidden als je wilt.”

Zoo hielden zij dan hun bidstonden, maar zij gevoelden dat wij tamelijk vreemde zendingen waren.

Wij landden te Liverpool. Mij werd gezegd: „Broeder Smith, u gaat naar Grimsby, vanwaar u per boot naar Holland gaat”. Vier anderen moesten eveneens naar Grimsby om vandaar per boot naar Duitschland over te steken. Wij gingen met ons vijven. Toen wij te Grimsby kwamen was de boot naar Holland den vorigen dag reeds vertrokken. De andere jongelui togen, met hun bagage beladen, naar de boot die hen naar Hamburg zou voeren. Ik nam mijn bagage ook op en liep hen achterna. Zij keken om en vroegen: „Waar ga je heen?”

Ik zeide: „Ik ga met jullie mee”.

„Dat gaat niet, jij moet naar Holland”.

Ik zeide: „Ja, dat weet ik wel, maar mijn vader heeft mij eens verteld dat, toen hij hier in Engeland op zending was, een heele menigte van deze lui hem eens wilden afranselen, en als je denkt dat je mij hier alleen in een Engelsche stad gaat achterlaten, dan heb je het mis. Ik blijf bij jullie.”

Gaat sloop naar Duitschland.

Dus gingen wij sloop en nadat ik mijn overtocht betaald had, had ik een shilling over en die ruilde ik in voor een mark. Een paar dagen later liepen wij de haven van Hamburg in. Toen wij aan wal gekomen waren vroegen de anderen mij: „Wat zullen wij nu met jou doen? Jij moet naar Holland en wij naar Berlijn.”

Ik zeide: „Ik weet het niet, tenzij jullie genoeg geld hebt om mij naar Holland te zenden.”

Zij zeiden: „Wat zal dat kosten?”

„Dat weet ik niet. Wij zullen naar het station moeten gaan om te zien of wij het daar te weten kunnen komen.”

Zoo sukkelden wij de straat op met onze bagage en er kwam een man op ons af die zeide: „You boys look like Americans” (Jongelui, jullie ziet er als Amerikanen uit).

Wij zeiden: „Wij zijn Amerikanen”, in de wolken dat wij Engelsch hoorden spreken.

„Zoo”, sprak hij, „dat is mooi. Waar komt ge vandaan?”

„Wij komen van Salt Lake City.”

„Salt Lake City? Zendingen! Ik verwachtte vandaag geen zendingen. Mijn naam is Will Owen. Ik presideer hier in de gemeente te Hamburg.”

Wat waren wij in onze nopjes. Hij geleidde ons door de stad en liet ons al het merkwaardigs daar zien en des avonds bracht hij mij naar het station en in den trein en zeide: „Je zult te Hanover moeten overstappen. Ik zal een telegram zenden aan een van de zendingen daar, Broeder Charlie Morris, zoodat hij je daar ontmoeten kan.”

Te Hanover door vrienden begroet.

Toen ik te Hanover aankwam stond Ouderling Morris mij op te wachten. Hij bracht mij naar de woning van een van die goedhartige Duitsche leden. Ze hadden een maaltijd bereid te middernacht: ik arriveerde daar om twaalf uur ongeveer. Die goedhartige zuster had een maaltijd gereed, zeg ik, voor dezen reizenden zending, die haar wildvreemd was. Toen bracht Broeder Morris mij terug naar den trein. Hij zeide tot mij: „Ouderling Smith, aan een zeker station moet je overstappen. Je komt daar om ongeveer half drie aan, ga dus niet slapen.” Hij nam afscheid en de trein vertrok. Ik keek eens rond in de coupé en merkte dat ik zeven mede-passagiers had, die allen Duitsch spraken. Ik kon er geen woord van verstaan en was ongerust dat ze mij uit de waggon zouden werpen of zoo iets. Die coupé's hebben acht zitplaatsen met ingangen aan de zijden. Ik zat te tobben. Eindelijk boog ik mijn hoofd en bad. „Hemelsche Vader, ik ben verdwaald. Ik ben op zending gekomen om het Evangelie te prediken en ik ben verdwaald en zou willen dat Gij mij helpt.”

Toen viel ik in een diepen slaap. Plotseling schrok ik wakker — de trein stond stil. Ik greep mijn bagage en stapte uit. De fluit gilte en de trein reed weg. Ik keek rond naar een station, maar er was geen station — er was zelfs geen lichtje te bekennen. Ik knielde neer om te zien of ik de donkere omtrekken van een of ander gebouw tegen de lucht kon zien afsteken, waar ik onderdak zou kunnen vinden, maar ik kon niets ontwaren. Toen dacht ik er over te gaan liggen en rusten totdat het dag werd, want dan zou ik toch wel wat kunnen vinden. Maar, dacht ik, van al de dwaze streken, die ik ooit van mijn leven uitgehaald had, was dit toch wel het ergste, dat ik uit dien trein gestapt was, waar zich geen mensche-lijk wezen bevond daar te midden van ik wist niet wat.

Net toen ik wilde gaan liggen, hoorde ik weer een treinfluit. De trein kwamen over hetzelfde spoor aanrollen waarop de andere stil gestaan had. De conducteur steeg uit, opende enkele deuren

en begon te roepen. Ik trad op hem toe en zeide : „Rotterdam ?” Hij zeide : „Ja” en duwde mij een coupé binnen en den volgenden morgen arriveerde ik te Rotterdam, waar mijn broeder Winslow over heel Europa getelefoneerd had om een spoor van mij te vinden. Ik dacht : „was dat geen geluk ?” Geluk, iemand in Hamburg te ontmoeten, een stad van een millioen zielen — de eenigste man in de gansche wereld, dien wij het liefste wilden ontmoeten, een uit een millioen ? Hoe diende ons het geluk ! En dan bedacht ik hoe ik plotseling wakker was geworden, uitgestapt ter rechter plaatse en weer op den goeden trein ingestapt ; het geluk had mij de heele reis gediend.

De zendingspresident, Sylvester Q. Cannon, riep mij in zijn kantoor en zeide : „Broeder Smith, ik ga u naar de moeilijkste gemeente sturen in de zending.” Daar heb ik hem niet voor bedankt. Maar toch ging ik naar het noordelijkste deel van Holland, naar de stad Groningen om mijn zendingswerk te beginnen, nadat ik zoowat een week doorgebracht had in gezelschap van mijn broeder en hij teruggegaan was naar Duitschland, naar zijn arbeidsveld.

Toen ik te Groningen aankwam, zei de districtspresident : „Wij gaan enkele onderzoekers bezoeken. Zet je koffertje daar maar neer, dan gaan wij meteen op stap”.

De kamers waren klein en boven een smal zaaltje gelegen, dat zitplaatsen bevatte voor zoowat zestig personen. Wij begaven ons naar de onderzoekers en mijn makker begon te praten. Hij praatte tot na negenen en ik zeide : „Het is zoowat tijd om naar huis te gaan, nietwaar ?”

Op visite bij onderzoekers.

„Neen”, zeide hij, „wij zijn nu bij onderzoekers, ik ben bezig het Evangelie te prediken. Houd je heel stil nu en luister, dan zal je wat leeren”.

„Wat leeren ? Ik kan er geen jota van verstaan. Ik zou niet weten wat ik leeren moest.”

En die heele week lang las hij mij de les en alle oogenblikken vertelde ik hem dat ik naar huis ging. Zondagmorgen brak aan en het werd tijd om naar de Zondagsschool te gaan. Hij zeide : „Kom aan, Broeder Smith, dan gaan wij naar beneden, naar de Zondagsschool”.

Ik zeide : „Neen, dank je, ik ga niet naar Zondagsschool”.

„Ja, kom mee, je moet meegaan ; je moet niet zoo raar doen”.

„Neen, ik kan niet meegaan, ik blijf hier boven ; ga jij maar”.

Hij ging naar beneden en weldra hoorde ik hen zingen — ik kende de woorden niet, maar wel het wijsje : „In ons Zion, ons zoo waard, waar zich 't volk van God vergaart”. Goeie genade ! Het sneed mij door de ziel en ik viel op mijn knieën, en zoolang als de Zondagsschool daar beneden duurde pleitte ik met onzen

Hemelvader, mij te helpen een man te zijn. O, hoe bad ik! Toen de districts-president de trappen op kwam snellen en mij daar op mijn knieën vond liggen met betraande wangen, zeide hij: „Je ziet er veel beter uit, hoor!” „Nu”, zeide ik, „ik geloof dat ik mij reeds veel beter gevoel”.

En toen begonnen wij ondervindingen te krijgen. De kerkleden riepen ons tot zich om hen te komen zalven als zij ziek waren. Terwijl het in mijn hart opwelde: „O, ze worden toch wel beter”, riep een zuster mij eens om haar zoontje te komen zalven, een ventje van vier jaar. Toen ik daar in huis kwam, was hij heelemaal blauw en het jongetje bekijkend, zeide ik tot haar: „Zuster, hebt u den dokter geroepen?”

Zij zeide: „Neen, ik wil geen dokter; ik heb u geroepen. Ik wilde dat de dienstknechten des Heeren hem zouden zalven en ik wist dat hij dan op zou knappen.”

„Maar”, zeide ik, „zuster, hij wordt nu al heelemaal blauw, hij stikt en u weet wat de politie doen zal als hij sterft”.

„Maar hij gaat niet sterven. U gaat hem zalven, niet waar?”

„Ja, natuurlijk ga ik hem zalven”.

Een manifestatie van gezondmaking.

Dus nam ik het oliefleschje en zalfde hem en verzegelde de zalving en binnen vijf minuten brak er iets in zijn keeltje en kwam er etter en bloed uit, en nog geen vijftien minuten later zat hij op den vloer te spelen. En ik begon mij af te vragen of dit zou gebeurd hebben als wij een poosje gewacht hadden of dat hij dan was gestorven. Die dingen begonnen op mij in te werken totdat ik gevoelde dat ik niet langer twijfelen kon. Het feit dat mijn moeder mij geleerd had, dat God gebeden hoorde en verhoorde, liet mij niet los: nu dat ik deze dingen zelf waarnam in het zendingsveld, begon ik te waardeeren wat het beteekende. En toen ik het geloof van die Hollandsche kerkleden zag, begon ik van hen te houden als van mijn dierbaarste familieleden en geloof begon in mij te ontwikkelen. Ik bedacht hoe op de straten van Hamburg de eene man uit een millioen, dien wij wilden ontmoeten, op ons toe was getreden, ik bedacht hoe, toen ik zelf niet zoo wijs was om uit te stappen, de Heere mij letterlijk uit de eene trein in de andere had gezet; en welk een ondervinding was het, inderdaad te weten dat God leefde en dat Jezus de Christus was. En ik keerde huiswaarts met liefde voor die menschen.

Thuisgekomen trouwde ik en wij kregen drie kinderen. Op een dag riep de president mij naar Salt Lake City — ik woonde toentertijd te Farmington — en zeide: „Mijn broeder, wij gelooven dat het zoowat tijd is dat er een van je vaders zonen in het zendingsveld was. Wat denk je daarvan?”

Ik zeide: „Wat u ook verwacht van mijns vaders zonen, zullen ze doen”.

„Wel”, zeide hij, „wij zouden gaarne zien dat u naar Zuid-Afrika gingt.”

„Zuid-Afrika! heel goed, als u Zuid-Afrika zegt, is mij dat goed.”

Hij zeide: „Spreek er met je vrouw over en met je moeder en zie wat die er van zeggen”. (Wordt vervolgd).

HOE WIJ DIENEN TE VERGEVEN.

Een klein bruinoogje, een meisje dat nog niet boven de tafel uitstak, kwam naar haar moeder toe met een nat boezelaartje.

„Agnes! Agnes!” riep de geplaagde moeder, „je bent weer aan de waterfilter geweest, wat ik je verboden had. Ik zal verplicht wezen je dezen keer te straffen.”

„Nee, mamsie”, zei het trillende stemmetje, „u moet mij dezen keer 'skuseeren, want Lila had zoo'n dorst, dat ze om een slokje water huilde en er was niemand om het haar te geven dan ik.”

„Nu, Aggie, als je 't voor Lila gedaan hebt, zal ik je dezen keer excuseeren, maar je moet niet weer aan het kraantje komen, wie of er ook huilt. Zal je 't onthouden?”

De kleine beloofde het, haar toetje andermaal vol van zonneschijn, en de moeder ging haar een droog boezelaartje voordoen. Maar dat was maar een klein gedeelte van het kattedwaad, en bij den last en de moeite van het opdweilen van het water dat op de keukenvloer was geloopt en dat maar op het nippertje af de kruidenierswaren in het boodschappenmandje doorweekt had, verloor de moeder haar geduld. „Agnes, Agnes!” sprak ze, „wat ben je toch een lastpost! Waarom blijf je toch niet van den boel af?”

Toen ze geen geluid hoorde, keek ze op en merkte teleurstelling op het kleine gezichtje. „U zei dat u mij 'skuseeren zou, mamsie,” sprak het meisje. „Dat noem ik geen 'skuseeren!” *Evangelist.*

STERFBEDSBEKEERING.

De ongeloofige zal naar elke stroohalm grijpen totdat de dood hem aanstaart en dan slaat zijn ongeloofigheid op de vlucht, want de werkelijkheden van de eeuwige wereld drukken hem zwaar en wanneer iedere aardsche steun en stut hem ontvalt, gevoelt en beseft hij de eeuwige waarheden van de onsterfelijkheid der ziel. Wij dienden de waarschuwing ter harte te nemen en niet tot ons doodsbed te wachten met te bekeeren. Zooals wij den zuigeling door den dood zien weggerukt worden, zoo kan de jongeling en de mensch van middelbaren leeftijd plotseling opgeroepen worden naar de eeuwigheid. Laat dit dan een waarschuwing zijn voor allen, de bekeering niet uit te stellen of te wachten tot het sterfbed, want het is de wil van God dat de mensch zich zoude bekeeren en Hem dienen terwijl hij nog gezond van lijf en leden is en in het volle bezit van zijn geestelijke vermogens, opdat hij Gods zegen verkrijge, en niet te wachten totdat de dood hem oproept. — *Joseph Smith, de Profet.*

Alma H. Dalebout, William H. Timmerman, Everett A. van Orden, James E. Houston, Phares N. Green, Carter E. Jones, Sylvester M. Dalebout, Charles A. Loffhouse, Armond H. Thompson, Frederik Steenblik, Albert J. Aardema (Distr. pres.), W. Rulon Lee.

BIJ ONS KIEKJE.

Hierbij de laatste groepsfoto uit ons Moederdag boekje. Drie van deze zendingen zijn intusschen eervol ontslagen, twee hunner reeds eenigen tijd in het Rotsgebergte.

VAN DE REDACTIE.

»De Heiligen der laatste dagen«.

Onder dezen titel werd een maand geleden een nieuwsbericht verspreid door het Nederlandsch Christelijk Persbureau, waarop wij hier nog even willen terugkomen. Er staan namelijk eenige onjuistheden in, die wij niet stilzwijgend kunnen laten passeeren. Wij laten het bericht hier volgen en cursiveeren de onjuiste zinsneden:

De Heiligen der laatste dagen.

De „Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste dagen”, in de wandeling de Mormoonsche kerk genoemd, houdt van 2—6 Juni haar 5e algemeene conferentie in de gebouwen „Excelsior” en „Ons huis” te Rotterdam. Opmerkelijk in het program dezer grootere en onderscheiden dagen durende bijeenkomst is, dat de te behandelen onderwerpen (bijv. *over het nut van het ontstaan van het Christendom*) in „pro's en contra's” behandeld worden, waarbij een „eindbeslissing der jury” plaats vindt. Overigens nemen wedstrijd, zang, muziek, tooneel, jeugdbeweging (bijenkorfmeisjes, arenleesters, padvinders) en sport een zeer groot deel van het program in. Opvallend is ook, hoe sterk deze uit Amerika stammende strooming de Nederlandsche taal met anglicanismen tot een geheel eigen taal vermengt (men spreekt in het program o.a. van: herzameling, overziensers, *bevordering in de pauze voor het Nederlandsche ronddiensten van ververschingen*, enz.)

Begin Juli vergadert te Praag in Tsjecho-Slowakije de Mormoonsche kerk in Europa. *Deze telt thans in onderscheidene landen van Europa te zamen een 10.000 zielen.* Met name legt men zich toe op het sterk en over geheel Europa éénvormig organiseeren van een moderne jeugdbeweging.

Allereerst dan over „het nut van het ontstaan van het Christendom.” Dat was volstrekt niet het onderwerp van het hierbesproken debat. De debatsvraag was of het welzijn der menschheid eischte dat het Christendom ontstond in den tijd, op de plaats en onder de omstandigheden van zijn ontstaan. Men zou bijv. kunnen vragen of het niet beter ware geweest als het eerst nà het uitvinden van de boekdrukkunst te voorschijn was gekomen.

Ten tweede: „bevordering in de pauze voor het Nederlandsche ronddiensten van ververschingen.” Grifweg geven wij toe, dat onze groep anglicismen gebruikt, maar dat het woord „bevordering” — waarmede wij het zuiver Nederlandsche: tot een hoogere klasse bevorderen, bedoelden — iets met ververschingen uitstaande heeft, zie, daartegen meenen wij met alle kracht die in ons is te moeten protesteeren.

Ten slotte is het zielental der Kerk in Europa niet 10.000 maar 30.000, zegge dertig duizend. Deze foutieve opgave berust op een schrijffout, waarvan ons kantoorpersoneel de volle schuld op zich neemt.

K.

LIEFDESKETENEN.

Men hoort tegenwoordig heel wat over vrijheid praten en de neiging om alle belemmeringen en banden af te schudden, is ontegenzeggelijk sterk. Evenwel wil ik reactionair genoeg zijn om „slavernij” te verdedigen als een middel tot gelukzaligheid.

Hoe dikwijls ergeren wij ons niet over de beperkingen, waarin wij bij elke beweging verward zitten. „Als dit of dat er niet was, zou ik zus of zoo doen”, zeggen wij.

Denken wij ons een oogenblik in, dat wij vrij zouden zijn van alle verantwoordelijkheid en verplichting en dat wij onverstoord konden doen wat wij wilden. Wij zouden er in onze maatschappelijke omgeving precies zoo aan toe wezen als een man, die zich in het hartje van de Arizona woestijn bevond. Hij zou volkomen vrij zijn van alle beperkingen, van alle menschenlijke kameraadschap, van alle sociale en maatschappelijke banden, vrij om den hongerdood te sterven. Hij zou zich kostelijk kunnen vermaken door krijgertje te spelen met de wilde konijnen en de ratelslangen te ontwijken.

Van de eigen banden of ketenen waaraan wij ons ergeren in het beschaafde leven, hangt dikwijls ons levensgenot af. De vader die genoodzaakt is voor zijn gezin te arbeiden is met liefdesketenen aan hen verbonden en als hem die verantwoordelijkheid plotseling ontnomen werd zou hij zich als een visch op het droge gevoelen. De moeder die nooit klaar komt met de bezigheden voor haar kinderen, moet die werkzaamheden als zoovele liefdesbanden beschouwen, die haar onafscheidelijk aan haar dierbaren binden. De dokter wordt uit zijn nachtelijken slaap weggeroepen naar een ziekbéd. Het pleit voor zijn kunde en bedrevenheid dat men hem er toe in staat acht, pijn te verdrijven, zoodat men hem onverwijd verwacht. Hij is met liefdesketenen aan zijn patiëntenkring gebonden.

Zoo zouden wij kunnen doorgaan met het opnoemen van de onderscheidene verplichtingen, die het sociale en maatschappelijke leven ons oplegt; maar mij dunkt is er geen liefelijker muziek dan het gerinkel van de liefdesketenen, waarmede de plicht ons aan onze medemenschen bindt. Onze verplichtingen zijn de koorden, die ons aan het groote alleven binden en die ons er een plaats in geven.

Een vraag: Wanneer staat een Heilige der laatste dagen waarlijk vrij tegenover God, tegenover zijn medekerkleden en tegenover buitenstaanders?

ZENDINGSNIEUWS.

Ontslagen.

De volgende zendingen zijn eervol ontslagen van hun zendingswerk: Ouderling K. Grant Allen, presideerende ouderling te Rotterdam; Ouderling Morris Cundick, presideerende ouderling te Overmaas; Ouderling Sylvester M. Dalebout, presideerende ouderling te Amsterdam; Ouderling Andrew P. Roghaar, president van het Groninger district; en Ouderling Hoyt W. Brewster, Opziener van het O.O.V. en Zondagsschoolwerk der Zending.

Ouderlingen Brewster en Allen zijn op 15 Juni per Batavierboot van Rotterdam naar Engeland vertrokken. Vandaar zouden zij hun reis huiswaarts voortzetten per S.S. Leviathan van de Vereenigde Staten Lijn.

Ouderling Dalebout is op 16 Juni van Rotterdam vertrokken om een reisje door Duitsland en Frankrijk te maken. Op 7 Juli denkt hij per

S.S. Pres. Roosevelt van de V.S. Lijn van Southampton, Engeland, af te varen.

Ouderlingen Roghaar en Cundick zijn op 20 Juni per Batavierboot van Rotterdam naar Engeland vertrokken, waar zij op 23 Juni sloop gingen op het S.S. Pres. Harding, om hun reis naar hun geboorteland voort te zetten.

Ter eere van Ouderlingen Brewster en Allen werd op Dinsdagavond 14 Juni in de zaal »Excelsior« te Rotterdam een welgeslaagd afscheidsprogramma uitgevoerd.

Wij citeeren het volgende uit een gelegenheidsversje dien avond gezongen :

Zullen w' ooit een man vergeten,
 Zooals Broeder Brewster is?
 Zullen w' eenmaal niet meer weten
 Zijn oprecht getuigenis? Neen!

Want wat hij leerde, met kracht en met klaarheid,
 Op heel zijn zending, was d' Eeuwige Waarheid.
 Diè licht' ons voor, op aller spoor,
 Diè blijf' ons dierbaar ons leven door.

En uit een ander versje ter eere van br. Allen :

Het verheugt ons hen te eeren,
 Die de hemel heeft geëerd.
 Wij erkennen en waardeeren
 Wat door u is gepresteerd.
 God zij met u, God zij met u,
 Nu gij weder huiswaarts keert.

HUISBEZOEK-LES VOOR JULI.

De huisbezoekbroeders vinden hun les voor de maand Juli op bl. 202 : Liefdesketenen.

Wij begrijpen heel goed, dat het beter is dat de huisbezoekles een halve maand van te voren wordt aangekondigd. Voortaan zullen wij dan ook trachten in het nummer van den 15den deze les te publiceeren.

PRIESTERSCHAPSLESSEN.

Hier volgt het programma voor Juli :

Eerste avond. Gebed enz. Tien minuten rapport. Les : *Priesterschapsstudies* bl. 38 : Tegenwoordige Priesterschapsorde.

Tweede avond. Gebed enz. Tien minuten rapport. Twee toespraken van 12 minuten elk over : 1. „Laat alle dingen geschieden tot stichting”. Getuigenis bijeenkomsten in den geest van 1 Corinthe 14 : 26. 2. „Waar de Geest des Heeren is, aldaar is vrijheid” (2 Corinthe 3 : 17). Bespreek hierbij het artikel „Liefdesketenen” in dit Ster-nummer, de huisbezoekles voor Juli.

Derde avond. Gebed enz. Tien minuten rapport. Huisbezoek Rapport.

Vierde avond. Gebed enz. Tien minuten rapport. Les blz. 39 en 40 : Diakenen, Leeraars, Priesters.

MORMOONSCH E ACTIVITEIT.

(Nieuwe Rotterdamsche Courant, 31 Mei 1932).

Een van de eigenaardigste leerstellingen der Mormonen, die zich hier te lande aandienen onder den naam „Kerk van Jezus Christus of Heiligen der laatste dagen”, berust op hunne opvatting van den Doop, die naar hunne meening, evenals de Katholieke Kerk leert, ter zaligheid volstrekt noodzakelijk is. Wat zal er dan geschieden met hen, die in vorige eeuwen gestorven zijn, zonder den doop der volwassenen te ontvangen? Dit is een moeilijkheid, die de Mormonen op even humane als coulante wijze hebben weten op te lossen. Zij leeren dat men door plaatsvervanging deze

ongedoopte overledenen

te hulp kan komen. Het is daartoe noodig dat iemand zich laat doopen met de uitdrukkelijke intentie dien doop ten goede te laten komen aan een bepaald lid van zijn voorgeslacht. Zulk een posthuum begunstigde wordt daardoor dan al de voordeelen van den doop deelachtig. Gelijk dus de vrome Katholieken een mis laten lezen voor een overleden bloedverwant, laat de goedwillende Mormoon een Doopsbediening door een daartoe geautoriseerd lid van de Kerk van Jezus Christus voltrekken ten behoeve van een zijner voorvaderen. Het bijbelwoord, waarop men zich voor deze remplacierende doopspractijk beroept, is 1 Korinthen 15 : 29, de bekende *crux interpretum*, waar gesproken wordt van het „gedoopt worden voor de dooden”.

Het is duidelijk dat deze doopspractijk aanleiding moet geven tot genealogische nasporingen, omdat de meeste menschen nu eenmaal niet veel van hun voorgeslacht weten. Zoodoende komt het telkens voor dat genealogische bureaux opdracht ontvangen uit Mormoonschen kring iemands stamboom na te gaan. De „Kerk van Jezus Christus” te Utrecht heeft zelfs een wekelijkschen genealogischen cursus georganiseerd, waar de gemeenteleden wegwijz worden gemaakt, om in staat te zijn zelfstandig in de archieven de voor den posthumen doop vereischte nasporingen te verrichten.

De buitenstaander zou uit deze retrospectieve activiteit der Mormonen allicht den indruk kunnen ontvangen, dat men in dezen kring meer geneigd is den blik naar het verleden, dan naar de toekomst te richten. Het tegendeel is waar. Dat de „Heiligen der laatste dagen” wel degelijk

met hun tijd weten mee te gaan

en aan hun lofwaardige bezorgdheid voor de belangen van het voorgeslacht een niet minder prijzenswaardige zorg voor de jeugd, de hoop der toekomst, paren, wordt wel bewezen door de in hunne kringen opgerichte Onderlinge Ontwikkelings-Vereenigingen, onder de zinspreuk „De Heerlijkheid Gods is Intelligentie”, een soort jeugdbeweging, die zich toelegt op padvinderij, sport en tooneel.

met clubs als die der „bijkorfmeisjes”, der „arenleesters” enz. Het doel en streven, dat hierbij voor oogen staat, is lichamelijke, en geestelijke gezondheid door het naleven van „het Woord der Wijsheid”. Rookten is b.v. streng verboden.

In een keurig uitgevoerd programma kondigt de Nederlandsche „Kerk van Jezus Christus” een vijfdaagsche algemeene conferentie van Onderlinge Ontwikkelings-Vereenigingen aan, welke van 2 tot 6 Juni zal gehouden worden in de gebouwen Excelsior en Ons Huis te Rotterdam. Naast bijeenkomsten van bepaald godsdienstige strekking worden aangekondigd een wedstrijdavond met wisselbekers als prijzen en een sportdag op „Vreelust”. De conferentie zal gesloten worden met een tooneelavond waaraan verbonden is een demonstratie van Haagsche padvinders.

In Mormoonsche kringen wordt gehoopt dat de president van de Nederlandsche Missie, de heer Frank I. Kooyman, in staat zal zijn deze conferentie in persoon te leiden.

VARIA.

Een nieuwe sabbatsquaestie.

Ds. J. L. van der Wolf, Geref. predikant te Bussum, vertelt in zijn Kerkblad van een nieuwe sabbatsquaestie, gerezen door het toenemend gebruik van automaten. Mag van zulk een automaat op Zondag worden gebruik gemaakt? De predikant acht het antwoord niet moeilijk. De bedoeling toch van zulke automaten is om op deze wijze zijn dagelijksch brood te verdienen; en daartoe is de dag des Heeren niet bestemd. Christenen behooren op Zondag geen winst na te jagen door middel van automaten noch ook van deze gebruik te maken.

Hoe legenden ontstaan.

Het Zwitsersche Protestantenblad geeft een verhaal over het ontstaan van legenden, waarbij ons vaderland het tooneel is. In Loosduinen bij Den Haag zou de gravin van Henneberg in 1270 of 1276 door Gods genade vlak achter elkaar 365 kinderen hebben gekregen. Bisschop Guido doopte alle knaapjes met den naam Hansje en alle meisjes met den naam Liesje. Op den familiegrafsteen staat, dat hun zielen alle bij God zijn en hun lichamen alle onder den steen rusten (*sub hoc saxo reqinescunt*). Ook den doopsteen wijst men aan, waar al deze wonderkinderen gedoopt werden.

Inmiddels is het werkelijk gebeurde aldus, dat de hooge dame op reis in het gastvrije klooster den 30en December moeder van een tweeling werd, hetwelk een kroniekschrijver niet zonder humor aldus vermeldde: de genadige vrouwe kreeg zooveel kinderen als het jaar dagen heeft. Het woordje „nog” vergat hij er bij te vermelden! Het jaar 1270 had nog 2 dagen! Het blad ziet er een treffend staaltje in van de wijze, waarop soms verhalen van wonderbaarlijke dingen ontstaan.

De Duitsche taal het meest gesproken in Europa.

Het Internationaal Linguistisch Bureau te Genève deelt mede, dat van de 125 zelfstandige talen, welke thans in Europa gesproken worden, de Duitsche taal, welke door 81 miljoen menschen wordt gesproken, de eerste plaats inneemt. Op haar volgt de Russische, welke de 70 miljoen haalt, dan de Engelsche, die door 47 miljoen wordt gesproken, de Italiaansche (41 miljoen), de Fransche (39 miljoen.)

De dure Sovjetauto.

Het is niet zonder leedvermaak, dat de Duitsche Reichsbote de auto beschrijft, welke de Sovjetgezant te Berlijn, de heer Leo Chintschuk, per boot uit Amerika heeft laten komen, n.l. een zeer luxueuse Cadillac, welke in Duitschland niet voorradig was en alzoo speciaal uit Amerika naar Duitschland getransporteerd moest worden. De auto kost f 44.000. Het is een 16-cylinderwagen, model 1932. Van het bedrag aan den wagen besteedt, aldus rekent de Reichsbote uit, kunnen 100 werklooze gezinnen met 1 kind bijna een jaar lang onderhouden worden. Het blad hoopt, dat de Rote Fahne deze rekensom aan haar lezers zal willen voorleggen.

In Indië.

Volgens de laatste volkstelling van 1930 bedraagt het aantal Europeanen in Ned. Oost-Indië slechts 240.000 op een totaalbevolking van 60 miljoen. Onder dit getal zijn ook nog inbegrepen de zoogenaamde totoks, de Indo-Europeanen, dat wil zeggen de van vroeger of later tijd gemengdbloedigen, die met de volbloed-Europeanen zijn gelijkgesteld. Wat het aantal bekeerlingen betreft, zijn er in Indië 800.000 Protestanten en 210.000 Roomsche-Katholieken, van beiden de Europeanen mede in deze cijfers inbegrepen.

De klaagmuur.

De eindelooze twisten tusschen Joden en Mohammedanen over het eigendomsrecht en het gebruik van den klaagmuur te Jeruzalem zijn thans beslecht door een naar men hoopt definitieve regeling, welke de Engelsche oppercommissaris uitgevaardigd heeft. De regeeringsbeslissing, na veel voorloopige beslissingen thans getroffen, bepaalt, dat het eigendomsrecht van de Mohammedanen moet worden erkend. De onderhoudsplicht van den muur berust derhalve bij de Mohammedanen, terwijl als deze in gebreke blijven, de regeering ingrijpen zal en zorgen zal, dat de muur in goeden toestand blijft. De Joden hebben het recht van vrijen toegang tot den muur, terwijl geen bouwwerken mogen worden uitgevoerd, welke dien toegang zouden kunnen bemoeilijken. Op bepaalde feestdagen, niet echter op elken Sabbat, mogen de Joden de wetsark bij den muur opstellen en hun wetsrollen daar lezen. Het neerzetten van stoelen is echter verboden. Gedurende de Joodsche feestdagen mogen voorts de Mohammedanen in de naburige Zikarmoskee geenerlei godsdienstoefening houden.

De waarzegster.

Naar aanleiding van het bij het Sklarek-proces aan den dag gekomen feit, dat een waarzegster de voornaamste zaken-raadgeefster van deze grootstadsfiguren geweest is, schrijft de „Berliner Stadtmission“, dat dit geval allerminst op zichzelf staat, maar dat haar zeer wel bekend is, dat niet alleen in de arbeiderswijken maar ook en soms bij uitstek in de elegante wijken, duizenden bij duizenden de waarzegster tot hun zielzorgster hebben gemaakt en bij haar uitspraken zweren.

Vreemde tegenstelling.

Het Fransche blad Petite Feuille somt op, dat Australische veehouders besloten een millioen schapen te doden, teneinde den prijs van het vleesch en van de wol te herstellen, dat Bretonsche visschers 500.000 gevangen visschen weer in zee wierpen, dat in Brazilië 70.000 balen koffie, te San Francisco 100.000 ton rozijnen, in Egypte 100.000 balen katoen en op Cuba 5 millioen K.G. hennep werden vernietigd, dat men in Canada de machines stookt met gerst, in Mexico millioenen bananen worden weggeworpen en massa's rogge en mais worden verbrand, dat in de Vereenigde Staten en in Canada de elevators 6 millioen ton graan bevatten en er geen plaats genoeg is voor den nieuwen oogst.

Te veel graan, te veel levensmiddelen, te veel grondstoffen voor het allernoodigste, roept het blad uit. En tegelijkertijd wordt het leven al moeilijker, en zijn heele volkeren hongerig en naakt. Is dit nu de opmarsch naar een betere wereld, de veelgeroemde evolutie onzer eeuw?

Los-van-Rome-beweging.

In Joego-Slavië is een sterke Los-van-Rome-beweging gaande en wel ten gunste van de nationale Servisch-orthodoxe kerk. Ook in het voorheen gesloten Roomsche-Katholieke Slovenië worden thans Servisch-orthodoxe kerken gebouwd, eveneens in Kroatië. Regeeringssteun is uiteraard aan de kracht der beweging niet geheel vreemd.

INHOUD.

Geloofsterkende Zendingsondervindingen	193		Van de Redactie:
Hoe wij dienen te vergeven	199		»De Heiligen der laatste dagen« 201
Sterfbedsbekeering	199		Liefdesketenen 202
Zendingen van het Amsterdamsche District	200		Zendingsnieuws 203
Bij ons kiekje	200		Huisbezoekles voor Juli . . . 204
			Priesterschapslessen 204
			Mormoonsche activiteit 205
			Varia 206

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 16 B, Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f3.—, Buitenland f4.—.

Afzonderlijke nummers 15 cent.